

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

792

Hely

Szerző:

Blondel, von Sacy

Cím:

Budakeszi Passio

Idő

"1931"

Forrás:

Ujság

Személy

Bp.

1931. III. 24

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.) (C)

Budakeszi Passio

A Stöfflitz-vendéglő színháztermében tartják az előadást. Könnyű megtalálni a nagy esemény színhelyét, mintha lakodalmas ház lenne, olyan nagy előtte a jövés-menés, nyüzsgés-forgás. Nagy csoportban, mint a fekete vadak, fejkendős nénikék — elszórva, mint réteg a virág, apró gyerekek —, a tornácán csendesen pipázgató vénemberek. A gyerekek és az aggok nem vesznek részt Budakeszi nagy ünnepében, a passio-játékokban, a többiek, ha — még olyan kicsit is — szerepet kaptak.

Molnár Lajos iskolai igazgató válogatta ki a szereplőket a hétköznapi kézművesek, földművesek közül — a nők a mezőn vagy a ház körül dolgoznak — de ünnep- és vasárnap a bójtől kezdve husvétig igazi művészek. Nem voltak lusták a télen, betanulták a szerepüket, tartották a próbákat.

A helybeli cipész, azt hiszem, érdemes még a nevét is megjegyezni — Stoffer János — a díszletek festését vállalta magára és dacára, hogy sohasem tanult rajzolni, a szentföldet pedig még képen sem látta, meglepő, amit produkál. Csodálatos megérzéssel, párkrajcáros eszközökkel olyan kitűnő, stilszerű háttérket kanyarított az egyes jelenetekhez, mintha mindig ezt csinálta volna. Friss színek, mélységek, plasztikus horizontok, valószínű ható növényzet és szelgő gecs, rossz kopírozás, szinte hippermódern felfogásban pár vonással érzékeltetett kőrhű díszlet valamennyi. Berlinben most próbálkoznak effélékkel, ő meg Budakeszin ezen kezd. Csak a maszkirozást bízták szakemberre. Pesti fodrász ragasztja rájuk a hosszú szakállt — Péter apostoláé regven egy félméter —, ő rendezi el Magdolna hajfürtjeit — könnyű neki, itt nincsen bubifrizura — és krétaszínnel halványítja szenvedővé Máriát — akit a természet trükközött bőkezűséggel kiruzsozott.

Milyen megfigyelmezettek a nagy közös öltözköztetésben gyűlt sztárok és statiszták, tanulni lehetne tőlük. Pedig ne higgye senki, hogy azért szerények, mert a tehetség szeszélyeskedése hiányzik belőlük és nem vérbeliék. Sőt! Igazi született színésztehetségek vannak közöttük. Persze a deklamációjuk még nem biztos, a hangjukkal se tudnak bánni, nincs lélegzetvételi beosztásuk, mindez technika dolga: de ami a legritkább a Hűvösvölgyön innen kezdőknel, hallatlanul közvetlenek, fölényesek, minden túlzástól mentesek és abszolút elfogulatlanok. Nem játszanak, de élnek. A filmfelvételüket — most látták először, kutyába se vették — brekeggetett, kattoghatott, rá se hederítettek. Szinte meg voltam sértve! Mindenki más eleinte zavart és használhatatlan, agyon akar gesztikulálni mindent, bezzeg a budakesziek nem pályáznak Hollywoodba, nem gondolnak székszeplőre, marlengrétára, legfeljebb csak a hétfői szántásra, a husvét buktasütésre és épp ezért ilyen jók. Csak akkor váltak bizalmatlanokká, amikor a dolgaik felől tulságosan érdeklődni kezdtem.

Budakeszi nem hajlandó intervjut adni. Budakeszi rettenetesen haragszik az ujságrókra...

— Szelid ember vagyok — mondotta a botját megemelve Pál apostol —, de ha még egyszer idejön az a színházi ficsur, aki azt merészelte írni a képes ujságjába, hogy Budakeszin svábosan beszélnek magyarul, a passió szereplői, hát kikergetjük a faluból. Meg hogy itt olyan durva az asszonynépesség, aki az előadás alatt átkiabál a padok felett, hogy „kum her Jozefin — fakad ki Veronika. Féltém, még belekönyyezik a krisztusi verejték letörlésére való keszkenőbe. Az egész faluban nincs Jozefin, kérem — szól közbe a falu bírása, tessék megnézni a színlapot is, csupa magyar név tündököl raptá.

Igy mondta: tündököl.

Teréz, Katalin, Ferenc, János, de nem Jozefin.

Mindent magyar érzelemből teszünk, magyarázza lelkesen az iskolaigazgató, az oberammergaui német szöveget fordítottuk magyarra, rövidítve azt játsszuk, a jövedelem célja a jótékonyosság, a szegények segítése, nem érdemlünk a pestiektől, ha kigunyolnak.

Átérezem jogos felháborodásukat, nekem is feltűnt, hogy mindannyian milyen kifogástalan kiejtéssel beszélnek magyarul a passió szereplői és a többiek — főként a fiatalja —, csak magyar szót hallani tőlük. Megigértém a sérelmük korrigálását: tanu vagyok, a budakesziek nem beszélnek svábosan és hogy al ne felejtsem, amikor hazajöttünk, még az autó után is kiabálták, „ninc: is Jozefin“ és Pál apostol magasra emelt hosszú pásztorbotjával szinte megfenyegette Budapestet.

Sacy von Blondel

városi házinymoda 1927 — 1695